

אלול תשפ"ג

הכנה לראש השנה – האָיִנוּ

על פי פנימיות התורה מפי ר' יעקב יוסף כהן

"בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ"¹

השיעור ניתן בערב כ"ה אלול – יום בריאת העולם. היום בו נברא האור, ככתוב –

"ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור: ויקרא אלהים את האור ביום טוב ויבדל אלהים
בין האור ובין החושך: ויקרא אלהים ללילה ויהי ערב ויהי
בקר יום אחד"²

וכותב ר' חבן איש חי, ר' יוסף חיים זיע"א, ב'לשון חכמים' – "ביום כ"ה באלול יזהר בו
לקדשו ביותר. סמוך לבין השמשות של ליל כ"ה יעשה טבילה אחת להעביר רוח רעה
ושניה לתקן עוון הכעס. ועוד חמש טבילות לקבל הארת חמש אור דחסד"

ישנם חמישה חסדים כנגד חמש פעמים שמופיעה המילה "אור", בתיאור היום הראשון
לבריאה.

למדנו כי כנגד ארבעת עולמות אבי"ע, יש ארבעה מילויים לשם הויה, והם בהתאמה –
ע"ב, ס"ג, מ"ה ו-ב"ץ³

שם ע"ב – גי' "חסד" (72) הוא כנגד עולם האצילות. עולם שכולו טוב.

גם ניקוד סגול הוא כנגד ספירת החסד; שכן צורתו נקודה אחת מלמטה ושתי נקודות
מלמעלה, שזו מהות החסד, שאינו שוקל ע"פ דינ – נתת אחד תקבל אחד (כמו ניקוד
ספירת הגבורה-שוא), אלא לפנינים משורת הדין. ולכן גם אם מלמטה נתת 'אחד', תקבל
מלמעלה פי שתיים.

¹ בראשית א, א

² בראשית א, ג-ה

³ ע"ב- יוד הי ויו הי+ ס"ג- יוד הי ואו הי+ מ"ה- יוד הא ואו הא+ ב"ן- יוד ה ו ה=232 "יהי אור"

ולכן מכוונים בכל טבילה בשם ע"ב – **יוד הי ויו הי – מנוקד בסגולים.**

טובלים חמש טבילות כאלה, כנגד חמשת האורות שנבראו ביום הראשון.

וכותב הצדיק –

"כי כ"ה באלול הוא היום ראשון דששת ימי בראשית שנברא בו אור החסד ותיזחר בו כל אותו לילה ויום מכעס ומדברים בטלים. לא תתענה בו אלא תאכל כלילת ובוים לחם ובשר ותברך ברכת המזון בכוונה. ותאכל בו מיני מתיקה ותרבה בו צדקה ותדליק אתה או אשתך אותו הלילה המישה נרות שנאמר וירא אלקים את האור כי טוב. ואם יזדמן אותו יום שמוציאים בו ספר תורה תעלה לספר תורה בציבור"

לאחר הדלקת חמשת הנרות קוראים את הבקשה של ר' יוסף חיים זיע"א, שהועברה בקבוצה ומצורפת כנספח לסיכום.

אח"כ אומרים עשר פעמים –

"וְאִמְרֵתֶם כֹּה לֵאמֹר וְאֵתָהּ שְׁלֹמֹה וּבֵיתָהּ שְׁלֹמֹה וְכָל אֲשֶׁר-לָהּ שְׁלֹמֹה"⁴

"אור זרע לעהיק ולשירי לב שמוזה"⁵

בערב כ"ה אלול נכנסים ליום של ה"אור". ופרשת השבוע היא פרשת "האזינו", שהיא הפרשה של האור.

איך פרשת "האזינו" קשורה לאור?

האור היא התורה הק' ופרשת "האזינו" היא פרשת השירה. שירת התורה הק'. שהתורה כולה, מ-"בראשית" ועד "לעיני כל ישראל", נקראת שירה.

והמצווה האחרונה בתרי"ג מצוות, היא לכתוב ספר תורה⁶. (והיא יוצאת מהאות ל' של המילה "וכל" ("וכל אשר לרעך") שכתובה בעשרת הדברות בפרשת "תרו"), ככתוב –

⁴ שמואל א, כה, ו

⁵ תהלים, צז, יא

⁶ אומר הקומרא הק' זיע"א, שיהודי שמשותף אפילו בכתובת אות אחת בספר תורה, קיים את המצווה. עניין הנשים להשתתף הוא בסיום ספר התורה – בתפירת היריעות.

⁷ שלמדנו מהקומרא הק' זיע"א, כיצד מכל אחת מ-620 האותיות בעשרת הדברות, יוצאת מצוה אחת מ-620 המצוות (613 מצוות דאורייתא + 7 מצוות דרבנן).

"וְעַתָּה כְּתֹבוּ לָכֶם אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת וְלִמְנָחָה אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל שִׁימָה בְּפִיהֶם לְמַעַן תִּהְיֶה־לִּי הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְגַד בְּבִנֵּי יִשְׂרָאֵל"⁸

ולמדנו את דברי הקומרנא הק' זיע"א, בנוגע לאחד הפירושים שמביא רשב"י זיע"א למילה "בראשית", ב'תיקוני הזהר' (אחד משבעים פירושים למילה "בראשית" שמפרש רבי שמעון) –

"בראשית" = "שיר תאב" (בשיכול אותיות)

ומסביר הצדיק ש – **תאב = 403 = 13 פעמים "אל"**

יוצא שהתורה הקדושה מתחילה ב"שיר תאב" שהוא 'שיר אל' – "ישראל". דהיינו, התורה מתחילה בישראל ומסתיימת בישראל. והיא כולה שמו של הקב"ה, שירה. ועל כך כתוב בזה"ק – "קדשא בריך הוא ואורייתא וישראל חד הוא".

זה מה שאתה – שיר של ה'אל", התורה הק' שהיא "אורייתא" – אור. האור הגנוז שנברא ביום הראשון.

והשירה האחרונה בתורה הק' היא שירת 'האזינו'. שירה מאוד גבוהה, שאם נרצה ללמוד אותה נצטרך חיים שלמים. שירת 'האזינו' כתובה בתורה בצורה מיוחדת, שני עמודים מקבילים שביניהם יש רווח, והיא מתחילה בפסוקים הבאים, בהם נתמקד השיעור –

"הָאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְאֶדְבָּרָה וְהַשָּׁמַע הָאָרֶץ אֲמַר־כִּי:

יַעֲרֹף כַּמָּטָר לִקְוֹי	תֵּלַל כַּפֹּל אֲמַרְתִּי
פְּשִׁיעִימָם עַל־דָּשָׁא	וּכְרַבִּימָם עַל־עֲשָׂב
הִבּוּ גָדִל לֹאֲלֹהֵינוּ:	כִּי שֵׁם יְהוָה אֶקְרָא"⁹

למה זו צורת הכתיבה של השירה בתורה?

כי בצורת הכתיבה הזו רואים הרבה מאוד מהקלף. האותיות כאילו זזות תצדה ומראות לנו שבאמצע יש הרבה מאוד אור; שהקלף הוא האור כמו שנסביר בהמשך.

⁸ דברים, לא, יט

⁹ דברים, לב, א-ג

כותבת הגמרא¹⁰ **שהתורה ניתנה באש שחורה ע"ג אש לבנה**. והתייחסו חכמי ישראל לאורך השנים לעניין זה. כך למשל, כותב הרמב"ן, כי "אש לבנה" הכוונה היא לתורה הראשונה שהיתה כתובה בלי הפסק בין האותיות; המהרש"א מבאר ש"האש הלבנה" הכוונה לסתרי התורה; ר' צדוק הכהן מבאר ש"האש הלבנה" היא התורה כפי שהיתה לפני הצמצום בעולם; קדושת הלוי מבאר ש"אש לבנה" רומזת לתורה העליונה שכוללת את כל המדעים בעולם, ואילו ה"אש שחורה" מרמזת לתורה שלנו, שהיא רק לפי הבנתנו המצומצמת; שפת אמת אומר שזה גם רמז ללימוד התורה שבהתחלה היא 'עבודה שחורה' ורק בסוף נהיית בהירה ולבנה.

בכל מקרה, ברור כי ה"אש הלבנה" היא החלק הגבוה יותר (מבחינה רוחנית) שבתורה, החלק הנסתר, השורשי – וזהו הקלף הלבן שהאור, המידע שקיים בו אינו נגלה לעינינו, אך כמו הצבע הלבן שכולל בתוכו את כל קשת ספקטרום הצבעים, כך המידע הנסתר מעינינו כולל בתוכו את הכל; ואילו ה"אש השחורה" היא המצב הנוכחי הנגלה לעינינו בצורתו המצומצמת של האור, והן אותיות התורה שכתובות בצבע שחור.

ולכן כאשר אנחנו רואים בספר התורה הרבה מהקלף, זה מצב שבו אנחנו חשופים ל"אש לבנה" – אור אדיר. והאור הזה יוצא מתוך שירה שנותן משה רבנו ע"ה לעם ישראל ביום הסתלקותו מהעולם. כשהוא הולך ממקום הַקֶּלֶם, מגלה משה רבנו ע"ה לעם ישראל סודי סודות, שיאפשרו לעם ישראל להתמודד עם מציאות הַקֶּלֶם לאחר הסתלקותו.

נפתח היום מקצת מהסודות הקשורים לשירת "האזינו", ע"פ ר' יעקב, בעל ה'מחשוף הלבן', זיע"א. ואומר הצדיק –

"האזינו" = 79 = "הסוד" + ארבעת אותיותיו.

בשירת 'האזינו' מוטמן 'הסוד', ב-ה' הידיעה.

מוסיף ספר 'קהילת יעקב' וכותב כי כאשר שם הקב"ה את להט החרב המתהפכת אחרי חטא אדה"ר, נכתב כי הוא שם את הכרובים לשמור את "דרך עין החיים" –

"וַיִּגְרֹשׁ אֶת־הָאָדָם וַיִּשְׁלַךְ מִקֶּדֶם לְנֹחַן אֶת־הַכְּרֻבִּים וְאֵת לֵהט הַחֹרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת לְשֹׁמֵר אֶת־דֶּרֶךְ עֵין הַחַיִּים"¹¹

מהי "דרך עין החיים"?

כוח השפע וההשפעה, שמועברים ליסוד.

¹⁰ שקלים טז, עב- "רב פפא בשם ר' שמעון בן לקיש: התורה שנתן לו הקדוש ברוך הוא למשה נתנה לו אש לבנה חרותה באש שחורה".

¹¹ בראשית ג, כד

ולמדנו כי כח היסוד נמצא באות י', שהיא הטיפה (טיפת הזרע) של האור, של השפע שצריך להינתן בסוד. ולכן מעשה היחוד, נעשה אצל צלם אלוק בפרטיות בכיסוי, בבחינת – "הוציאו כל איש מעלי" ¹².

ואומר הנביא ישעיהו – "הִנֵּנוּ בְּיָמֵי דִרְךָ" ¹³.

הים זה השקע באדמה, אותו ממלאים המים. דהיינו, ה"ים" הוא כלי בארץ. ולכן ים' הוא המלכות. וכאשר אומר הנביא "הִנֵּנוּ בְּיָמֵי דִרְךָ", הכוונה היא למצב בו יש חיבור בין היסוד לבין המלכות. ש"דרך" הוא היסוד (דרך עין החיים' כנ"ל).

והחיבור הזה כמו שראינו הוא חיבור מכוסה, ובמובן זה הוא כמו "דרך בים", שמיד כשאתה עובר היא מתכסה במים, ואינה ניכרת יותר.

אז מה אנחנו מבינים מזה?

אנחנו מבינים שכאשר אתה מסתכל על "דרך עין החיים" אתה מדבר על כח האור והשפע, שנכנס לתוך המלכות, ושתמיד חייב לבוא בכיסוי, כי אחרת, האור יהפוך לאור, השפע יהפוך לפשע והענג לנגע.

מדוע?

כי שפע כדי שיהיה מבורך (דהיינו, פרה ורבה) חייב גבולות.

שפע בלי גבול, שפע פרוץ, הוא שפע בלי כלי מתאים ולכן אינו ניתן להכלה. כמו אדם צמא שיצליח להרוות את צמאונו אם ימלא כוס מים מהכרז, לעומת מצב בו יושפרצו מים לכוס מזרנוק גדול של מכבי אש. למרות ששפע המים שם יותר גדול, הכוס כמעט ולא תצליח לקלוט את המים, בוודאי לא בצורה מיטבית, ואולי אפילו תישבר.

ולכן, משום ש'אין אור בלי כלי', ברא הקב"ה ביום השני את הכלי. את הרקיע המבדיל. שכל גבול עניינו הבחנה-הבדלה.

ואומר הצדיק –

ר"ת של "דרך עין החיים" = דעה.

ו- דעה = 79 = האזינו = הסוד + ארבע אותיותיו = יסוד עה"ב

¹² "וְלֹא-יָבֹל יוֹסֵף לְהִתְאַפֵּק לְכָל הַנֹּצְבִים עָלָיו וַיִּקְרָא הוֹצִיאוּ כָל-אִישׁ מֵעָלָי וְלֹא-עָמַד אִישׁ אִתּוֹ בְּהִתְנַדֵּעַ יוֹסֵף אֶל-אֶחָיו" (בראשית, מה, א)

¹³ "כֹּה אָמַר יְהוָה הַנּוֹתֵן בַּיָּם דֶּרֶךְ וּבַמִּים עֵינִים נְתִיבָה" (ישעיהו מג, טז)

זאת אומרת הדעה האמיתית, שהיא הסוד והיסוד, מסתתרת ב'האזינו'.

למה דעה=יסוד?

כי הדעה שלך, כשהיא דעה שמחוברת לשורש, בבחינת 'דרך עין החיים', היא הכלי שלך לקבלת כל השפע. לחיים. וזה עניינה של ספירת היסוד, שקולטת לתוכה את כל השפע של הספירות שמעליה, במטרה להשפיע אותו לספירה שמתחתיה, למלכות. ולכן היסוד, הוא צינור משפיע שאף הוא 'לית לה מגרמה כלום'.

והמלכות יכולה לקלוט את השפע בתנאי שיש לה כלי, דהיינו גבולות.

אלו גבולות?

גבולות האמת, גבולות התורה הק'.

וסוד השפעת היסוד, שהוא י-סוד¹⁴, מוטמן כאמור בפרשת "האזינו".

ומי צריך להאזין?

"הָאֱלֹהִים הַשְּׁמַיִם"

מה?

אומר האביר יעקב זיע'א - **שמים=395=נשמה**

זאת אומרת, הנשמה, שהיא מן השמים, היא זו שצריכה להאזין, וזאת כדי להצליח ולקבל אור גבוה (אור ה'אֵזֶן' כפי שנסביר בהמשך) שחייב לבוא בצורה חבויה. אור שמוגיע מ'עין החיים' שנקרא 'זעיר ויסודו', דהיינו האור של השפע שנמצא בו"א, בזכר, ואמור לעבור לנקבה, למלכות. לכלי.

ולכן אחרי האור - השמים - הנשמה, יגיע הכלי - **וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אִמְרֵי-יְי'**.

וכתוב במסכת סנהדרין, דף צ"א דייקא (**צא=91=יהוד הויה אדנות**), עמ' ב' - 'יקרא אל השמים מעל זו נשמה ולאריך לדין עמו זה הגוף'.

דהיינו, פרשת "האזינו" מתחילה בשילוב הלא טבעי וההופכי בין הנשמה לגוף -

"וַיִּחַלְסוּ וְהָיָה סֵלֶם מִצֵּב אֶרְצָה וְרֹאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשְּׁמַיִמָּה וְהָיָה מִלְּאֲכִי אֱלֹהִים עֲלֵיהֶם וַיִּרְדּוּ בָּהֶם"¹⁵

¹⁴ כמו המילה "יבם", שהיא י-בם'. הכנסת ה-י', טיפת השפע מהבעל שנפטר בלי ילדים, שתוחזר חזרה לאשה על ידי היבם (אחי הבעל), וזאת כדי שאותו בעל יחזור שוב בגלגול דרך העיבור הזה.

¹⁵ בראשית, כח, יב

וכדי להצליח להבין איך להתמודד עם שילוב נשמה-גוף, שמים וארץ, צריך להאזין היטב לסוד דברי משה בשירת 'האזינו'. סוד שמסבירים לנו חכמים שיפתח ויתגלה בדורות אחרונים.

ומסביר הצדיק בעל ה'מחשוף הלבן', זיע"א כי הסוד, שאמור שאמור להיות סגור ומוחבא בתוך כלי כדי להביא חיים, נמצא כולו כבר במילים הפותחות של הפרשה-

"הָאֱלֹהִים הָעֲלִיּוֹנָה וְאֵלֵּינוּ הָאֲזִינוּ וְהַשְׁמַע הָאָרֶץ אֲמַר־פִּי"

וכותב ה'אביר יעקב', כי **'האזינו' = אזן יהו**

מה זה?

יהודי צריך לדעת שכל כולו קודש קודשים, בכל מ"מ של הגוף שלו. **האדם בנוי כמפה תחתונה למפה עליונה** - זָכַר ברמ"ח איברים ושם"ה גידים, והנקבה ברנ"ג איברים ושם"ה גידים. ומפה זו היא מפה מדויקת שמראה על השתלשלות של אורות עליונים שהשתלשלו והשתלשלו עד שהתגשמו למצב של "גוף" בעוה"ז, שהוא עולם השקר. שהמילה "שקר" אותיות - "קרש", דהיינו אור שהתקַרש והתגשם למציאות ה'חומר', שהיא מציאות השקר. שהרי למרות ההרגשה שלנו אין באמת 'חומר'. וידוע כי בשל מבנה האטום, למרות שאנחנו מרגישים מנגע כאשר אנחנו נוגעים ב'חומר', הרי שלא נוצר באמת מנגע כלשהו¹⁶, כדברי חז"ל - "אין מלכות נוגעת בחברתה" (יומא, לה, ב), תרתי משמע.

מדוע אין באמת "מגע"?

כי אתה צריך להבין שבסך הכל מדמים לך תחושות.

למה?

לצורך הבחירה. התיקון.

¹⁶ היעדר מגע אמיתי נובע מכך שהמטען החשמלי של האלקטרונים כולם הוא שלילי, ועל כן הם דוחים זה את זה (לפי חוקי פיזיקת הקוונטים, 'עקרון האיסור של פאולי'). לכן שום דבר לא נוגע בשום דבר אחר. הכוח הפועל למעשה הוא כוח של דחיה. כאשר אדם נוגע באצבעו בשולחן, הוא מרגיש "מגע". הרגשה זו נובעת מהתחושה שלנו- מחוש המימוש. תחושת המגע מועברת בגוף האדם על ידי קצוות עצבים. "מגע" מוגדר לרוב מהבחינה הזאת ככוח חלש שמופעל על העור בלי לעוות אותו. עוד לפני שהכדורים או האטומים מגיעים למרחק של "מגע" כבר פועל ביניהם כוח דחייה. בדיוק את אותו כוח אנחנו מרגישים גם כשאנחנו נוגעים בשולחן עם האצבע שלנו. העצבים חשים את כוח הדחייה הזה ואנחנו מגדירים אותו "מגע". אילו היה לנו עצם מחודד שבקצהו אטום אחד בלבד, וגם יכולנו לחוש כוחות קטנים מאוד (שקצות העצבים שלנו אינם רגישים לכוחות קטנים), היינו יכולים לעקוב בדיוק רב אחרי המבנה האטומי של השולחן ולחוש בחלקיקים קטנים מאוד שנמצאים עליו. זה בדיוק העיקרון שעליו מתבסס מיקרוסקופ כוח אטומי, שמאפשר לזהות חלקיקים בגודל של מיליונית המילימטר.

וכותב "אביר יעקב" –

"רמז לתחילת האצילות כי מבואר בעין חיים שער ב' ענף ב' – "עתה נבאר פרט אחד אשר הוא כולל את כל החלל הזה אשר ממנו מתפשטים כל העולם כולו. האור הראשון קודם לכל נתפשט מהאינסוף הסובב את הכל ואותו אור הם מה שאנו מכנים י' ספירות ובחינת כללותם (כל הספירות יחד) נקראים אדם קדמון לכל קדומים. ועניין אדם קדמון זה נרמז ברמזים נעלמים בספר הזה"ק. ובתיקונים, ולרוב העלמותו ולגודל מעלתו לא שלחו בו יד להתעסק בו בגלוי כי אם בהיעלם נמריץ ואנו נזכיר מקצתם, בתיקוני הזהר תיקון יט דף מב כתוב "אי הכי אשתמודע דאית אדם קדמון לכל הקדומים"

מסביר הצדיק, כי ב'עין חיים' יש מושג שנקרא 'אדם קדמון' (ר'ת א"ק) והוא כולל בתוכו י' ספירות, ומזה נתפשט הכל. "אדם קדמון" אין הכוונה לזה עם הנבט במערה, אלא הכוונה למהות רוחנית גבוהה ממנה מתפרט האור, עד שהוא מגיע למצב של אדם בגוף. מדובר בירידת המדרגות, בהשתלשלות האורות מלמעלה למטה.

ובתיקון ע' לתיקוני הזהר לומדים ש'אדם דבריאה' הוא "אדם קדמון לכל הקדומים". וכן כתוב בתיקון ע', דף קב, עמ' א' – "אמון מופלא רקם וצייר ציורא בהיכלא דאדם קדמון לכל הקדומים".

מה צריך ללמוד מזה?

שמדובר על מהות מאוד מאוד גבוהה, אור עצום, שאין לנו את הכלים להתעסק איתו בכלל. ואכן, המקובלים לא הרבו לעסוק בא"ק.

ננסה דרך האביר יעקב להבין קצת מה הולך כאן.

המילה הראשונה **"האזינו"** אמר לנו הצדיק שהיא **"אזן יהו"**.

אזנו של מי?

של אדם קדמון. של מציאות ערטילאית רוחנית שאנחנו לא יכולים לתפוס. שאומר האר"י הק' זיע"א – "שעל ידי הצמצומים נעשה האדם הנ"ל".

דהיינו, 'אדם קדמון' הוא צמצום של האור.

"והיה בו בבחינת עצמות וכלים".

זאת אומרת, על אף שמדובר במהות רוחנית מאוד גבוהה, עדיין מדובר על מהות שהיא צמצום של האור. ומשכך, יש בה 'כלי', גם אם דק מדק. ולכן כותב הצדיק – **"אך אמנם אינו כלי ממש. אלא שבערך האור שבתוכו, נקרא כלי. אמנם זך ובהיר בתכלית הזיכך והדקות והבהירות"**

דהיינו, כאשר מדובר על מהות של 'כלי' בא"ק, מדובר על אור בתוך אור בדרגות זיכוך שונות, אבל זה הכל רוחניות גמורה. והזהיר אותנו רשב"י זיע"א בזה"ק, שלא להאניש ולהגשים את התיאורים הרוחניים. שכן הציורים המוגשמים ניתנים לנו רק על מנת שנוכל להבין את הרעיון הרוחני. ואין כמובן שום דמות מוגשמת בעליונים, אלא אך ורק יש כאן שימוש בדימוי מושאל לצורך תפיסה באור העליון.

"והנה, אדם קדמון מבריה מן הקצה אל הקצה. מן העליון אל התחתון בכל חלל האצילות ובה האדם נכללים כל העולמות"

כאשר אנחנו נכנסים לדבר על 'אדם קדמון', דהיינו על האור, אנחנו מיד נכנסים למקום של סתירות.

בדיוק כמו האור ה'פיזי', שהמדע מתקשה להגדירו בשל סתירות שנתגלו בתכונות האור, ובלבלו את גדולי המדענים¹⁷, רובם זוכי פרס נובל, במשך שנים רבות, סתירות שכעת מנוסחות כ- "דואליות החלקיק-גל"¹⁸

האור, ממנו נבראת והוא מהותך, אף פעם לא יהיה מפוענח ומושג עבורך ממש; הכלים שלנו (המחשבה והדיבור) אינם מסוגלים לתפוס את מציאות האור, אשר בהשתלשלות ובהתגשמות שלה אל ה'אני' הפרטי, נוצרת 'סתירה'.

'סתירה' שורש פ.ת.ר, לשון הַסְתָּר; דהיינו, ה'סתירה' למעשה מסתירה את התמונה השלמה האחדותית, שבה היא אינה מתקיימת, והוא עניין 'אחדות הניגודים'.

כל עוד אנחנו בהַסְתָּר, בצמצום, אנחנו צריכים ללמוד על פי הכלים שיש לנו, אבל במשקפים של 'עץ חיים'. כי במשקפים של 'עץ הדעת', אי אפשר למשל להבין כיצד ייתכן שיש מושגים כמו 'למעלה, למטה, עליון תחתון' בתוך מציאות של 'אדם קדמון' שהיא

¹⁷ ביניהם אייזיק ניוטון, אלברט איינשטיין, מקס פלאנק תומס יאנג ועוד רבים אחרים.

¹⁸ לפי "דואליות החלקיק-גל", לפוטונים שמרכיבים את האור יש תכונות של גל (כמו תדירות) וגם תכונות של חלקיק (כגון היכולת להתנגש בחלקיקים אחרים). במהלך החיפוש המדעי אחר טבעו האמיתי של האור התגלתה תופע הסופרפוזיציה, שהפכה לבסיס של פיזיקת הקוונטים. לפי גילוי מדעי זה כל חלקיק יכול להימצא בנקודות שונות במרחב ברגע מסוים, אך יש סבירות שונה להימצאותו בכל נקודה, שמושפעת מהשאלה האם החלקיק מקיים אינטראקציה עם גוף אחר או לא. כל עוד החלקיק לא פגש בגוף אחר (דהיינו, לא קיים איתו אינטראקציה), הוא נמצא בכל המקומות האפשריים בו זמנית.

מציאות של עולם האצילות. עולם בו אין יחסיות כלל. ובכל זאת הגדרת א"ק כוללת מושגים אלו.

הסתירה כולה היא אצלנו.

ובכל זאת, איך יתכן שיש לא"ק פרטים? הרי מדובר על מציאות אחדותית..

התשובה-התשובה היא לא 'דרך עין הדעת', אלא **'דרך עין החיים'** - ר"ת **'דעה'**. ש'עין חיים' הוא אחדות הניגודים וזו הדרך לדעת עליון. ומכאן אנחנו מבינים משהו שורשי ביותר, **'דעה היא לא משהו לוגי'**.

וכמובן שהדבר קל מאוד להבנה גם ברובד של מציאות חיינו בעוה"ז. שכל אחד בוודאי פוגש אנשים שונים שכל אחד מהם אוהו בדעה משלו, לא פעם אלו דעות הפוכות לאותו המצב; וכמו שרואים תדיר, הקשר בין ההגיון לבין הדעות, הוא הרבה פעמים רופף עד לא קיים. כבני אדם אנחנו מושפעים מגורמים שונים, שלא פעם השפעתם על הדעה שנגבש גדולה יותר מהשפעת ההגיון, כמו למשל פחד.

ולמרות זאת, על אף הגורמים הרגשיים והאחרים המשפיעים על האדם, הוא חייב לנסות ולהיכנס לתוך איזשהו סדר לוגי ולהתנהל בהגיון. גם את התורה לומדים מתוך דעת. 'שוכרים את הראש' בהלכה, מנסים ליישב את הסתירות.

אבל את כל זה אתה עושה לא למטרת פיתוח ההגיון או 'הצלחה בחיים' אלא למטרה של פיתוח הקשר שלך עם 'דרך עין החיים', שם ה'דעה' הנכונה, דעת עליון. **אתה צריך להבין שהדעת שלך חייבת להיות קשורה למידות שלך, לקדושה שלך, לטהרה שלך, הרבה יותר מאשר לאינטלקט שלך.** בלי זה, אתה תלך ללבושים. ולא תקבל את "דרך עין החיים".

כדי לברר את הדרך הנכונה בחיים שלך, אתה צריך לפנות לדעת תורה. שדעת תורה זו **'דרך עין החיים'** - ר"ת - **'דעה'**. שאחרת, ה'דעה' שלך תמיד תהיה דעה משוחדת, ואומר 'בעל הסולם' שהשוחד הגדול ביותר הוא השוחד העצמי. השוחד שהאדם משחד את עצמו מתוך ה'אני' שלו.

ולכן, יהודי הולך תמיד לקבל 'פסק הלכה'. שזה המקום שבו אתה מפסיק ללכת, למה? כי הגעת ליעד. קיבלת 'פסק הלכה'. אתה יודע עכשיו מה אתה צריך לעשות. וזה נקרא "באה שבת באה מנוחה". אפשר להפסיק ללכת. אפשר להפסיק לרוץ.

למה אתה רץ כל הזמן?

"רץ" אותיות "צר". אתה רץ מפח לשם ומשם לפח, כי צר לך איפה שאתה. אתה מחפש הרחבה. הנשמה שלך מחפשת מרחב.

למה?

כי משם באת, מהמרחב, ולשם תגיע בזמן הגאולה, זמן היציאה מהמיצר. ככתוב – **"בין
המיצר קראתי יה עלני במרחב יה"**¹⁹

וכשאנחנו במצר. ממוקדים בתנאי העוה"ז, בצרכי הגוף, ולא מצליחים להגיע בתוכנו
למקום של המנוחה, של הקדושה, של 'יום השבת', אנחנו למעשה בעונשו של קין, נעים
ונדים בארץ – מקום הארציות.

"כי תעבד את האדמה לא תספק תתכוננה לך גע נגד תהיה בארץ"²⁰

אבל כשאתה מגיעה ל'פסק הלכה', אתה מפסיק ללכת. מפסיק לנוע ולנוד בתוך ארציות
החומר, במסע לשום מקום. הגעת עם הכלי שלך (ששאלת שאלה יוצרת 'כלי') למקום
ההלכה, מקום האור; ובמקום הזה יש מנוחה, שעניינה של המנוחה היא הנחת הדברים
במקומם, אצל המקום.

כל עוד אדם נמצא ב'אנא אמלוד', לא מבין שהכל רק 'שאל' וחושב שהוא מנהל את
המציאות, הוא תמיד ירוץ. אך כשאדם מגיע ל'פסק הלכה', הוא מפסיק ללכת. משמע הוא
מכיר במציאות הכורא ומתבטל לה. ברגע הזה הוא מתחבר באמת למציאות. לאור. באה
מנוחה.

"ואין לנו רשות לדבר ולהתעסק בבחינת פנימיותו ועצמיותו של א"ק."

אז במה יש לנו רשות להתעסק?

במה שנאצל מא"ק. ואפילו מזה קשה לנו לקבל.

איך האור יוצא מא"ק?

תשובה – כמו שהאור יוצא מאיתנו, דרך הנקבים – החלונות – החרקים.

**"דומה דודלי לצידי או לעפר האילים הנהיזה עומד אזור קתלנו משלינו מן-החלונות
מצלין מן-החרקים"**²¹

בגוף האדם האור יוצא מנקבי העיניים, האזניים, הנחיריים והפה. אף אחד מהאיברים
האלו אינו פסיבי. אתה צריך להבין שאתה מוציא מתוכך את האור הפנימי.

ומסביר 'עין חיים' – **"אחר יציאת האור החוצה דרך הנקבים והחלונות שבו שהם און
חטם פה ועיניים. ועתה נברר עניין אורות האון.."**

¹⁹ תהלים קיח, ה

²⁰ בראשית, ד, יב

²¹ שיר השירים, ב, ט

ומסביר – "בציור קומת האדם, תמיד יש את כללות כל אור הויה שבא לידי ביטוי בארבעת המילויים שלו ע"ב ס"ג מ"ה ב'".

ומילויים אלו של שם הויה, יבואו בצורות גראפיות שקשורות לדיבור והן – אותיות, תגין, ניקוד, טעמים – בסדר המפורט להלן מלמטה למעלה:

שם ב"ן – אותיות

שם מ"ה – תגין

שם ס"ג – ניקוד

שם ע"ב²² – טעמים

זאת אומרת שה'טעמים' באים מהמקום הכי גבוה. וזה עניין הניגון (שכן טעמי התורה נותנים לנו את הניגון של המילים). שאומר ר' נחמן שהניגון הוא כנגד 'היה', הרובד בנשמה שהוא כמעט הכי גבוה. ולכן בתורה הק' לא נראה את הטעמים, שהם ברובד עליון נסתר. אבל בכל זאת, נידרש לזכור אותם.

לזכור את הטעם, משמע בלשוה"ק – **לזכור את הסיבה**. סיבת הסיבות ועילת העילות. באותו אופן אנחנו לא כותבים את הניקוד בספר התורה, שאף הוא בא ממקום גבוה, משם ס"ג.

ולכן בתורה יש אותיות ותגין בלבד. שכן ע"ב ו-ס"ג, הם כידוע במוחיין – אבא ואמא, חכמה ובינה – 'תריין רעין דלא מתפרשין'. ורק כשאנחנו יורדים למטה, לשבע ספירות תחתונות (=ז"ת), אנחנו יכולים לקבל את החכמה, שהחכמה מתלבשת באותיות ובתגין ואפשר לגלות את הצפון בה, ברמה זו.

אנחנו רואים את התגין מכיוון שהם באים משם מ"ה – **תפארת** – זעיר אנפין. וזעיר אנפין הוא האות ו', שהיא כנגד ו' קצוות (=ו"ק) של עולם החומר; וכנגד שש ספירות תחתונות – חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, שצריכות להעביר את השפע העליון לספירה התחתונה שהיא המלכות, ה' תתאה דשם הויה.

ברגע שעברנו מהמוחיין (שם לא ניתן לראות) לשבע הספירות התחתונות, מתגלים לעינינו התגין והאותיות, משם מ"ה ומשם ב'".

והכל אלו התפרטויות האורות מאזן דא"ק.

האזניים והעיניים מי יותר גבוה?

²² ע"ב- יוד הי ויו הי+ ס"ג- יוד הי ואו הי+ מ"ה- יוד הא ואו הא+ ב"ן- יוד הה וו הה=232="יהי אור"

נקודת העין יותר גבוה מנקודת האזן.

למה העיניים הן יותר קרובות והאזניים יותר רחוקות? למה הנחיריים הכי קרובים? מדוע כל נקבי הפנים הם שניים למעט הפה שהוא אחד? מה הטעם לכך?

מסביר הצדיק כי כאשר מדובר על הגולגולת של א"ק, 'קרקפתא דא"ק" ועד האזניים – זה שם ע"ב ושם סוד הטעמים. והאזן יורד עד שם ב"ן – האותיות.

ובכל שם הויה (דהיינו, גם בע"ב, גם בס"ג, גם במ"ה וגם בב"ן) יהיו כל הארכעה – **טעמים, נקוד, תנין ואותיות ר"ת טנת"א**, שכן האזן משתלשל.

והמקום הכי גבוה בארכעה האלו, שהם כנגד ארבעת עולמות אבי"ע (בהתאמה), המקום השורשי, הוא ה'טעם', מקום הניגון והסיבה. שהסיבות גבוהות עד מאוד.

הטעמים והניקוד מתחלקים גראפית לשלוש – מעל לאות, בתוך האות, מתחת לאות.

כך למשל, ניקוד הוֹלָם הוא הנקוד היחיד שהוא מעל לאות ('חולם' אותיות 'חולם', שהוא התחברות למציאות עליונה, וכן אותיות 'מחול', שהמחילה קשורה לעולם התשובה, שנברא לפני בריאת העולם, ואף הוא מציאות גבוהה ביותר).

והחולם נראה לפיכך כמו האות י', שהיא נקודת השפע, הכתר.

ובלשון הקודש, החולם מופיע **בהגיית** אותיות הא-ב, רק באות יוד ובאות קוף. שתי האותיות היחידות שבהגייתן מופיע חולם (ואת שתיהן משבשים בהגייה באותו האופן, כאשר במקום חולם הוגים 'יוד' ו-'קוף' בשורוק).

שהאות י' גי' **10** – היא שלמות של 10 ספירות.

והאות ק' גי' **100** – היא שלמות של 10 ספירות מתכללות.

ולמדנו כי על אף שהחולם הוא ניקודה של ספירת התפארת, שורשו הוא בכתר, ולכן נקודת ה'חולם' היא האות י'; ויפיע בהגייה של האותיות שקשורות למספר השלם של 10, ולא יופיע בשום אות אחרת (!). מדהים.

כאמור, הניקוד מתחלק ל-גבוה, אמצעי, למטה. שחולם הוא למעלה, שורוק הוא אמצעי וכל שאר הניקוד הוא מתחת לאותיות (קמץ, פתח, צירי, סגול, חיריק, קבוץ).

הקשר בין קמץ לחולם –

הניקוד של ספירת ה'כתר' שהוא קמץ, נמצא למטה, ש"כל כתר הוא מלכות וכל מלכות היא כתר". והחולם מופיע **בניקוד הקמץ ב'מנעולא' שמתחת לפתח**. הנקודה הקטנה שמתחת לפתח שהופכת אותו לקמץ. וידוע ש'קמץ קטן' נקרא **ב'חולם'**. דהיינו, כאשר הקמץ 'מתבטל', הופך להיות "קטן", יש יחוד (שהתנאי ליחוד הוא ביטול) – שאנחנו רואים

קמין אבל מבטאים חולם (באותו אופן שאנחנו רואים שם יהו-ה אבל מבטאים שם אדנות); ו'חולם' הוא נקודת יעקב, שהרי חולם הוא ניקוד ספירת התפארת, שיעקב הוא מרכבה לה, ומופיע כמובן ב'חולם' יעקב.

וכאמור, גם הטעמים מתחלקים לשלוש קבוצות, לדוג' –

למעלה – זקף גדול, רביע, פזר, זרקא, סגולתא, שלשלת

בתוך האותיות – פסק (גי 240 = 'עמלק')

למטה – תביר, אתנחתא.

וניתן לראות שרוב הטעמים (שכאמור באים משם ע"ב) הם למעלה, עליונים; ואילו הניקוד שמגיע משם ס"ג, הוא ברובו למטה. אבל כך או אחרת חייבים את שלושת הדרגות, להשתלשלות האור.

כאמור, האור הפנימי של א"ק יוצא דרך הנקבים שלו.

האור שיוצא מראש דא"ק, יוצא דרך נקבי השערות. ולכן נקראות 'שערות', שכל שְעָרָה היא שְעָר לציאת האור. ולכן תינוק/ת שהביאה שתי שערות חייבים במצוות התורה²³. למה? כי נפתחו להם השערים.

ואין לנו רשות לדבר על ההבל שיוצא מהראש, שהוא מאוד גבוה.

כאשר מגיעים האורות לחלק האזניים, הם מתחלקים לשני חלקים, 'אזן ימין' ו-'אזן שמאל'. והאורות שיוצאים מאזור האזניים מגיעים עד לשערות שבקצה הזקן – 'שכולת הזקן'.

'אזן ימין' – מאזן ימין נמשכות עשר ספירות מא"ק בבחינת אור מקיף.

'אזן שמאל' – מאזן שמאל נמשכות עשר ספירות מא"ק, בבחינת אור פנימי.

מדוע החלוקה לימין ושמאל?

מדובר באורות כל כך גבוהים שאין כלי אחד שיכול להכיל אותם, ולכן הם מתחלקים.

²³ מסכת נידה (פרק ו, משנה יא) שנינו (כך גם בתוספתא, חגיגה פ"א, ה"ג): "תינוק שהביאה שתי שערות או חולצת או מתיבמת, וחייבת בכל מצוות האמורות בתורה. וכן תינוק שהביא שתי שערות חייב בכל מצוות האמורות בתורה."

וכותב הצדיק שהספירות מהמקיף והפנימי מרוחקות הרחק גדול.

באזניים הן הכי מרוחקות. כי האור הראשון שאנחנו מקבלים אותו הוא מאזן דא"ק. ומכיוון שאין כלי בגוף החומרי שיכול להכיל את האור הזה, יש בגוף ריחוק גדול בין און ימין לאזן שמאל. זה אור שעדיין אין מציאות להכיל אותו.

ככל שהאור יותר גבוה, הפנימי והמקיף מתרחקים. ככל שהאור יותר מצטמצם הפנימי והמקיף מתקרבים. וכל אור שיוצא זה תמיד ספירות שלמות.

ולכן, כשהאורות יורדים (מצטמצמים) מהאזן לחוטם, יש התקרבות, וזו הסיבה שהנחיריים קרובים זה לזה. בהמשך ההשתלשלות, לאחר צמצום נוסף, יגיעו האורות לפה – ששם יש התחברות של האורות חיבור גמור של ימין ושמאל, שהם יוצאים מתוך 'צינור' אחד בלבד. מהפה מגיעים לאזור החזה.

האורות שיוצאים מחטם דא"ק הם בחינת הטעמים האמצעיים והניקוד האמצעי.

לכן רוב הניקוד הוא למטה. כי כשאני מדבר רוב הדיבור זה בפה. נמצאים למטה. ברגע שיש את החיבור הזה מתחילים להתהוות בחינת 'כלים'.

ואילו הטעמים הם ברובם עליונים, שכן כאמור מדובר באורות גבוהים מאוד, זכים בתכלית הזכות, שאין לנו השגה בהם, והם נקראים בחינת 'עקודים' (שעקוד זה 'כבול' 'אסור'; דהיינו האורות שם מבחינתנו הם 'אסורים', אין לנו גישה אליהם. וזה עניין המילה 'אסור', שהאור כלוא בתוכו ואין גישה אליו, ומכיוון שכך, אתה לא יכול להעלות ממנו את הניצוץ, ולכן הוא "אסור" עליך). ואנחנו קוראים בראש השנה –

עַתָּה שְׁעָרֵי רִצּוֹן לְהַפְתִּיחַ;

יוֹם אֶהְיֶה בְּפִי לְאֵל שׁוֹמֵחַ;

אֲנִי זָכָר נָא לִי בְיוֹם הַדִּבְחִי;

עֹקֵד וְהַנֶּעֱקָד וְהַמְזֻבָּח;

שאברהם אבינו ע"ה, הלך לעקוד את יצחק, למה? כדי להעלות אותו לעולם העקודים. למלכות (פה) של א"ק. למקום הגבוה הזה הוא העלה אותו.

וכן כשמדבר יעקב אבינו ע"ה עם לבן על חלוקת הצאן ביניהם הוא אומר –

"וַיְהִי בַּלַּיְלָהּ הַהוּא הַצֹּאן וְאִשָּׁא עֵלְיָ וְאֶרְא בְּחֻלּוֹם וַתֵּהָהּ הָעֶתִידִים הָעֲלִים עַל־הַצֹּאן
עֲקָדִים וְקָלִים וְכָרְדִּים"24

²⁴ בראשית, לא, י

הוא מתחיל עם עקדים, המקום הגבוה ביותר ששם הכל עקוד-צינור אחד- פת דא"ק. שם מתחילים להתחזות הכלים.

כמה כוח יש לפה(!)

נחזור לשם ס"ג.

בשם ס"ג יש לנו- ע"ב דס"ג, ס"ג דס"ג, מ"ה דס"ג ו-ב"ן דס"ג.

כנגד ע"ב דס"ג- אלו האורות הראשונים מנקבי האזן- כנגד י' דשם הויה.

ס"ג דס"ג- האורות האמצעיים מנקבי החוטם- כנגד ה' דשם הויה

מ"ה דס"ג- האורות התחתונים מנקבי הפה- כנגד ו' דשם הויה.

וכלם יחד- "יהו"- **אזן, חוטם, פה**- הצטמצמות האור.

ותהליך זה של השתלשלות האורות נרמז בפסוק- "**הָאֵלֹהִים הִשְׁלֵמִים וְאֵל־בְּרָהּ**"

"**הָאֵלֹהִים**" = "**אזן יהו**". כנגד האות י'. האורות הראשונים שבאים מהאזן.

"**הִשְׁלֵמִים**" = **נשמה = חוטם**. כנגד האורות האמצעיים, האות ה'.

"**וְאֵל־בְּרָהּ**" = **פה**. כנגד האורות התחתונים, האות ו'.

השמים הם כנגד החוטם שכתוב בתורה הק'-

וַיֵּצֵר יְהוָה אֱלֹהִים אֶת־הָאָרֶץ עֹפֹר מִן־הָאֲדָמָה וַיִּפּוּז בָּאָרֶץ וַיִּשְׂמֵת זָרִים וַיְהִי הָאָרֶץ לְנֶפֶשׁ זָרָה²⁵

ומכיוון שמדובר באותו האור האחדותי, אלא שהוא מצטמצם ו'מתחלק', הרי שכל אחד

מאברים אלו יהיה כלול מהשני- **אזן = חוטם עה"כ = 58**.

וכשהאור מצטמצם הלאה מהחוטם לפה, מקבלים בגי'-

ואדברה = 218 = ריה.

המשך ההשתלשלות מהחוטם לפה.

קשר שהוא גלוי לנו בלשון הקודש, שכן כאשר אדם כועס זה נקרא 'חרון אף'. וזה כנגד

'דיבור' (שהתבדל בין 'דיבור' ל'אמירה' הוא ש'דיבור' מרמז על לשון קשה, דברים

שנאמרו בכעס, בחרון אף, בתקיפות, ואילו 'אמירה' זה 'דיבור' רך).

²⁵ בראשית, ב, ז

והמילה 'חרון' בהקשר לאברי הגוף משותפת רק לפה ולאף-

"על־זאת וזגרו שלקים ספדו וְהִילְלוּ כִּי לֹא־שָׁב **זָרוֹן** אֶף־יְהוָה בּוֹמָזוֹ"²⁶

"וְעָלִיתִי בְּקָרְאִי, **זָרוֹן** **זָרוֹנִי**"²⁷, כָּלוּ עֵינָי, מִיִּזְחַל לֹא־לִהְיוֹת"²⁸

* השורש ח.ר.ר. משמעו שרף, בער²⁹. כשאדם 'בוער' מבפנים, שורף לו, זה יוצא בצורה של 'חרון אף' ושל 'גרון ניחר'³⁰.

והמשך צמצום האור והשתלשלותו דרך און-חוטם-פה, עד לארץ-

"וְתִשָּׁבַע הָאָרֶץ אֲמַר־יָי". ומקום הארץ הוא מקום הכלים.

המשך השירה "וְעָרַף³¹ כְּמִטָּר לְקִיָּי"

שהמטר שיוורד על הארץ מ**עב** הָעֵנָן, הוא חסד. "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מוֹשֶׁה הִנֵּה אֲנֹכִי בֹא אֵלֶיךָ בְּ**עַב** הָעֵנָן"³²

חסד שמוגשם = גָּשָׁם.

חסד=72=ע"ב

ואנחנו מוצאים את שם ע"ב בהמשך הפסוק-

"וְעָרַף כְּמִטָּר לְקִיָּי תִזְלַל כְּטַל אֲמַרְתִּי
כְּשִׁעִירָם עַל־דֹּשֵׁא וְכַרְבִּיבִים עַל־**עֶשֶׂב**"

עֶשֶׂב=372=שם ע"ב בניקוד סגול בכל אות.

כמפורט-

²⁶ ירמיהו, ד, ח

²⁷ שהגרון הוא ממוצאות הפה.

²⁸ תהלים, סט, ד

²⁹ "וְהָיָה כְּעֶרְעֵר בְּעֶרְבָה וְלֹא יֵרָאֶה כִּי יָבוֹא טוֹב, וְשָׁכַן **חֲרָרִים** בְּמִדְבָּר אֶרֶץ מְלָחָה וְלֹא תִשָּׁב" (ירמיהו, יז, ו).

³⁰ השורש הקרוב ח.ר.י מציין גם הוא בערה.

³¹ רש"י - "יערוף - "לשון יטיף וכן ירעפו דשן יערפו טל"

³² שמות יט, ט

שם ע"ב = יוד, הי, ויו, הי = 72

ניקוד סגול = 30 (כל נקודה=10)

10 סגולים (סגול לכל אות מאותיות שם ע"ב) = 300

= 372 = ע"ב

המטרה (אותיות מ.ר.מ שפירושו "עדיין לא", והוא עניין ה'הרמיה', יצירת רמז קונגטיבי מקדים שעדיין לא בא לכדי מימוש) שיורד ומגיע לארץ מוגשם כגשם, הוא אור עליון גנוז. הגשם מגשים את הכל, כי יש בו את האור הגנוז.

ומכאן צריך היהודי להבין מי הוא? להבין שיש מעם מדוע הוא בנוי כפי שהוא בנוי, ומדוע מיקומו של כל איבר הוא דייקא כך ולא אחרת?

זה הכל צמצום של י-ה-ו שנכנס לתוך ה' תתאה, למלכות. השתלשלות האורות העליונים דא"ק מהאזן (י) לחוטם (ה) ולפה(ו).

הוא ברא אותך בצלם אלקים.

"וַיִּבְרָא אֱלֹהִים | אֶת־הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּעֵלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם"³³, וזה עניין – וּבְפִשְׁרִי אֶחָדָה אֱלֹהִים"³⁴.

האור הוא אתה, הוא מה שאתה, אלא שאתה צריך לבנות לו כלים.

אם לא תבנה כלים לאור, מה יקרה?

האור יהפוך לאור.

מה זה לבנות כלים?

לדוגמא – להתחתן. אם אתם חיים יחד ללא חופה וקידושין, מה אתם עושים? אתם מצפים שיהיה אור בבית במצב הזה? שתהיה קדושה? שתהיה ברכה? וזה לא משנה לעניין הזה, כמה אתם רוחניים, או כמה אתם לומדים או כמה אתם מאוחדים האחד עם השני בהרגשתכם, או כמה אתם אוהבים את הקדוש ברוך הוא.

³³ בראשית, א, כז

³⁴ איוב, יט, כז

ויש המוענים שהם מכירים משפחות של שומרי תו"מ, שהבית שלהם עולה באש המחלוקות והמריבות, לית קדושה ולית ברכה. אך זה אינו טיעון לוגי. שטיעון לוגי הוא לדוגמא-

"עננים הם תנאי הכרחי לגשם" (זה משפט תנאי הכרחי לקיום טענה)

מכאן ניתן להסיק לוגית ש-

"אם יש גשם יש עננים".

אך מכאן לא ניתן להסיק ש-

"אם יש עננים יש גשם" (שכן ה'עננים' הם תנאי הכרחי אך לא מספיק)

באותו אופן-

"חופה וקידושין הם תנאי הכרחי לקדושה, ברכה ויחוד בין גבר לאשה"

מכאן ניתן להסיק לוגית ש-

"אם יש קדושה ברכה ויחוד בין גבר לאשה- יש חופה וקידושין".

אך מכאן לא ניתן להסיק ש-

חופה וקידושין הם תנאי מספיק לקדושה, ברכה ויחוד בין גבר לאשה"

שכן חופה וקידושין זה תנאי התחלתי, תנאי פלעדיי אין, והוא נקרא 'תנאי הכרחי', אך הוא אינו 'תנאי מספיק'. אין די בו. זו תחילת הדרך, לא סופה.

תזכור- אם אין עננים - אין גשם. אין.

למה?

כי אין את הכלי (ואשה היא 'כלי') להכיל את האור. אין לך את ה'ענן' שיכיל את השפע. ובמציאות היום קל להבין, שכל המידע ברשת מאוחסן בקוד בינארי ב'ענן'; והקוד הזה בצורתו הטרוֹמִית (צורת ה'מטר' שלו) אינו נגיש לך להבנה; ומה'ענן' הזה, שבו כל האור, כל הידע, החכמה וכו', יורד לך הגשם (המידע שאתה מחפש ומתגשם בפניך בצורה של אותיות). אבל נניח שאין את ה'ענן' הזה, מה אז? לא תוכל לקבל דרך הרשת שום מידע.

ולכן אם אתם מקיימים זוגיות ללא חופה וקידושין, אל תתפלא כשאפילו טיפה לא תרד. יהיה צחית. יהיה ח.ר.ר. (מלשון 'גרון ניהר' ו'חרון אף'). מציאות מחוררת.

וגם אם אתה מרגיש טוב ונראה לך שדווקא הגשם יורד עליך יופי, תהיה בטוח שזה לא גשם. ומי שרוצה להתעקש על הפחדים, התנאים וההרגלים שלו ולא להבין, שלא יבין-

יש בחירה. רק תזכור את שאמר דוד המלך – **"עַלְמָא תִּתְּפָרַר וְעַלְמָא תִּתְּפָתַל"**³⁵, יש תוצאה לכל בחירה, והתוצאה היא לא עונש, היא פשוט תוצאה.

ואומר לנו משה רבנו ע"ה שכל מה שהוא מסביר ומגלה לנו, הכל לתכלית אחת ויחידה. שאין הסודות מתגלים לנו כדי שנשכיל ונחכים, בוודאי לא כדי שנתנשא בהם על הזולת או חו"ח נשתמש בהם כדי להשביע את הרצון לקבל שלנו, אלא לתכלית התיקון, שהיא –

כִּי שֵׁם יְהוָה אֶקְרָא הָבוּ גִדְלָא לְאַלְהֵינוּ³⁶

"רש"י - **כי שם ה' אקרא** - "הרי כי משמש בלשון כאשר כמו כי תבואו אל הארץ כשאקרא ואזכור שם ה' אתם הבו גודל לאלהינו וברכו שמו מכאן אמרו שעונין ברוך שם כבוד מלכותו אחר ברכה שבמקדש.

מתי היו אומרים "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד"?

אחרי שהזכירו את השם המפורש, שם מ"ב, שיצא מפי כהן גדול בקדושה וטהרה. שם קדוש של 42 אותיות, שהוטמן ב-**'אנא בכח'**. ולכן אחרי **'אנא בכח'** אנחנו אומרים **"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד"**.

ולמדנו את שמלמד אותנו ר' נחוניא בן הקנה, ש-מ"ב אותיות אלו יוצאות מתוך מ"ב האותיות הראשונות של התורה, מהאות ב' של המילה **"בְּרֵאשִׁית"** ועד לאות ו' של המילה **"וַיְבָרֶךְ"** –

"בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֹהוֹ וָבֹהוּ.."

מה זה הדבר הזה?

"בְּרֵאשִׁית" עד **"וַיְבָרֶךְ"** זה הצופן. כי כל 42 האותיות הראשונות של ספר 'בראשית' זה שמו המפורש של הקב"ה, כשהוא מוצפן.

כאשר כתוב בפסוק – **כִּי שֵׁם יְהוָה אֶקְרָא**, זו אינה 'סתם' קריאה. אלא קריאת הכהן הגדול בבית המקדש שקורא בשם **יהו-ה'**. שם הויה שמתחיל ב-**יהו'**, שיוצא מהאזן וזה **"האזינו"**; ולמדנו ש-**יהו' בגי' 21 = שם "אהי-ה'**. שם הכתר. האור לפני העצמות וההתגשמות. ולכן שירת 'האזינו' מתחילה למעשה בקריאת שמו של הקב"ה.

לכן יש בשירת 'האזינו' כל כך הרבה קלף חשוף, כל כך הרבה אור. כי הכל זו הצדקה מפאת עוצמתו של האור העצום שיורד בשירה זו, כבר במילה הראשונה.

³⁵ תהלים יח, כז

³⁶ דברים, לב, ג

פלא פלאים.

וכל זה בשביל מה?

כדי שהאור יגיע למקום הפתח, לכלי, למלכות, וימלא אותה; שהרי 'לית לה מגרמה כלום'.
הכל בשביל שהאור יגיע לפה שלך שיפתח בתפילה, בתורה, בשירה וקריאה לבורא עולם.

"פִּי שֵׁם יְהוָה אֶקְרָא"

ומשלים הקומרנא הק' זיע"א, ברשות מופלא עם האביר יעקב, רשות של צדיקים, שכלי
מלפון דיברו אחד עם השני, ואומר כי כאשר אנחנו קוראים את שם הויה אנחנו רואים
בעיניים יחו-ה אבל הוגים בפה 'אדנ-י' (ובכך אנחנו עושים יחוד הויה אדנות, שמים
וארץ). ומראה הצדיק ש-

שֵׁם יְהוָה אֶקְרָא = 668 + ג' אותיות = 671.

מהן שלוש האותיות שמוסיפים?

יהו

שהן אותיות האור בשם הויה. **יהו=אהי-ה** (שם הויה בספירת הכתר).

ומוכיח לנו הצדיק דרך המספרים את יחוד הויה אדנות שכל אחד מאיתנו עושה בכל יום
ויום- שנכתב בפסוק "שֵׁם יְהוָה אֶקְרָא"; וכידוע כשאנחנו קוראים ל- 'יהו-ה', אנחנו
מבטאים את שם 'אדנ-י'. אם נמלא את שם 'אדנ-י', שאותו אנחנו הוגים-קוראים-

אלף

דלת

נון

יוד

= 671 = שֵׁם יְהוָה אֶקְרָא + ג' אותיות יחו = תרע"א (שער)

כשאתה קורא בשם הויה, דהיינו רואה 'יהו-ה' ואומר 'אדנ-י', נפתח השער. הכל
מתמלא (שכן שם אדנות הוא במילוי) באור. ובמקביל, כשאתה בשער הזה אתה צריך
לחבין שאתה לא יכול במצבך הנוכחי בגוף לקרוא בשם 'יהו-ה'.

ותרע"א (שער) זה ר"ת- "תמימות, רגז, עקידה, אהבה".

אנחנו אומרים ב'תחנון'—

ברוגז רחם תזכור.

ברוגז אהבה תזכור

ברוגז עקרה תזכור

ברוגז תמימות תזכור

אנחנו אומרים את זה כדי לזכור שאין תרע"א, אין שער להיכנס דרכו, אם אין תמימות, רחמים, עקידה ואהבה. וכדי להגיע למקום הזה אנחנו עושים וידוי. "אנכי עשׂו פְּכַדְךָ"³⁷. אנחנו מתבטלים מול הקב"ה. מול האמת. וזה השער—ביטול.

וכאשר יהודי עושה את המהלך הנכון ומתבטל, נכנס שם הויה לתוך שם אדנות, יש יהוד שמים וארץ, ובמקום זה מתגלה מלכותו. מתגלה דעת עליון.

וכותב הקומראן הק' זיע"א, שבפסוק "הָלָכְנוּ לְאֵלֵינוּ"³⁸ כתוב "לְאֵלֵינוּ" בלי ו.

למה?

כי מי שצריך להכניס את ה-י' ל"לְאֵלֵינוּ", ולהגדיל את אלקים בעוה"ז הוא אתה. שצריך להכניס את ה-י' (אור עליון) לתוך העוה"ז, דהיינו, למשוך אותה למטה, שאז היא הופכת ל-ו'. שכן כמו שהסברנו קודם, לעולם החומר ו' קצוות (צפון, דרום, מזרח, מערב, מעלה ומטה), שהם כנגד חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, והם ו' קצוות-ו"ק.

ולכן אומר הרב שמעון דהאן שליט"א, שלאדם לא נשוי, אדם שאין לו את המלכות שלו, את הכלי—קוראים—**רֵיָק - רַק ו"ק**. שיש לו רק ו' קצוות, שכן אין לו את הספירה השביעית, את המלכות, את האִשָּׁה.

ומסביר הצדיק כי צריך להכניס את דעת עליון—**יְדָעָה (גי' =79=האזינו')** לתוך ו"ק. לעולם החומר, ולכן נכפיל 'יְדָעָה' בשש—

79 כפול 6 = 474 = דעת

'דעת' זה שש קצוות של 'יְדָעָה', דהיינו, 'יְדָעָה' כפי שהיא נתפסת בעולם החומר, בגוף, לכן הפרשה מתחילה במילה 'יְדָעָה', שהיא המילה "האזינו'".

³⁷ ר' פרשת שבוע שעבר, 'נצבים', להרחבה בעניין זה.

³⁸ דברים לב, ג

האזינו = 79

השמים = נשמה = 395

= 474 דעת = 'דעה' כפול 6

האזינו – השתלשלות אור 'יהו' (= 'אחי-ה', כתר) דרך ה'אזן' לנשמה, זו הדעת שלך, שבאה ממש פעמים 'דעה' – 'דרך עין החיים'. זה להכניס את דרך עין החיים בשש קצוות, וזה נקרא להוריד את האור שנברא ביום הראשון, האור הגנוז.

ומה קורה כשדעת עליון נכנסת לתוך המקום הזה? לתוך היהודי?

תשובה – פסוק ו' בפרשה –

"ה' לִיהוָה, תִּמְלֹכוֹ – וְאֵת – {ס} עַם זָכָל, וְלֹא זָכָם"

ה' הַשֹּׁאֵלָה (ה') הצמודה למילה לִיהוָה כתובה בתורה הק' כאות גדולה. דחינו, ה' עילאה, ה' של בינה.

ויש שאלה כיצד צריך בעל הקורא לקרוא את "ה' לִיהוָה?"

ויש שתי אפשרויות –

א. להצמיד את האות ה' לאות ל' – "הל'?"

ב. האות ה' לא צמודה לאות ל'. אלא האות ל' נצמדת לאות א' של המילה 'אֲדֹנִי' (בקריאה של שם יהו-ה) שבאה אחריה; והאות ה' נהגת בנפרד – "ה' לִיהוָה".

למה זה משנה?

כי במקרה הראשון – כשה – ל' צמודה ל – ה' ומנוקדת בשוא – (הֶלֶל) – נקרא **"הל' – אֲדֹנִי"**, כאשר מבטאים את האות א' של אֲדֹנִי, אשר מנוקדת בחטף פתח.

ואילו במקרה השני – כשהאות ל' צמודה לאות י' של שם הויה שבא אחריה ומנוקדת בפתח – (ה' לִיהוָה), לא נבטא את האות א' ונהגה – "הל'..דני". שכן לפי כללי הדקדוק, אם שם הויה מופיע לאחר אותיות ב, ו, כ, ל – לא מבטאים בו את ה-א' (לכן נהגה –

ב'א'דני', ז'א'דני', ב'א'דני', ל'א'דני'; ואילו כאשר אחת מאותיות **מ,ש,ה** מגיעה לפני שם הויה, אז **בן מבטאים את ה-א'.**

מדוע?

כי **משה'** זה דעת עליון, וכשאתה בדעת עליון אתה מבטא את ה-א', שכן אתה מגיע למקום ה-א', אצילות.

ובמקרה זה מסביר הצדיק, יש חריגה מן הכלל. שכן לפי הכללים היה צריך **שלא לבטא את האות א'**, שכן לפניו יש אחת מאותיות **ב, ו, כ, ל** (האות ל'), אך למרות זאת, במקרה זה, **בן נהגה את ה-א'.**

למה?

מסביר הצדיק שזאת משום ש- **"ל' ליהוה"**, אינה מילה אחת אלא שתי מילים. ומסביר שמילה ראשונה היא- **הל'**- שהאות ה' היא גדולה, דהיינו, ה' עילאה, בינה. ולכן יש לה כח לספוח אליה את ה-ל', כך שנתר שם הויה עומד לבד, כמילה השניה. ולכן, מכיוון שמדובר בשתי מילים, יש להגות את שם הויה במלואו, **עם האלף - אָדֶנִי-י.**

וזה מה שמנסה משה רבנו ע"ה להסביר לנו- כשאתה בדעת תחתון, זו מילה אחת, אבל בדעת עליון- אלו שתי מילים (ולכן שם הויה הוא שם הויה מוחלט, עם א').

"מילה בפני עצמו והיא ה' רבתי דבינה ונכתבה יחידה, וה-ל' בשוא נח והשם בשוא נא"

מדוע הכלל הוא שבאותיות **ב, ו, כ, ל** לא מבטאים את ה-א'?

בוב"ל = 58 = אָזֶן=חן

באורות הגבוהים של **אָזֶן**, לא ניתן לבטא את ה-א' של שם הויה, היא 'נעלמת'. ו'אָזֶן' גי' "חן", חכמת הנסתר. המקום שנסתר מעיניך, שאתה לא יכול לבטא.

ולמרות זאת, אם אתה בדעת דקדושה, אתה יכול להגיע גם לשם, ולהצליח לעשות הפרדה בין ה-ל' לבין שם הויה באופן שאתה כן תבטא את ה-א', שה-א' מביאה אותך לאצילות.

דהיינו, אתה יכול לשבור את כל הכללים של הטבע והלשון, אתה יכול להפוך עולמות. אתה יכול להגיע ל-א' הנעלמת ולהתחבר אליה, להגות אותה, להתחבר לאור.

ואת כל האור הזה שנותן משה לבני ישראל בשירת 'האזינו', אנחנו מקבלים לפני ראש השנה. אמנם אין מקרא יוצא מכדי פשוטו, ודברי התוכחה בפרשה זו, ניצבים וקיימים,

אך משה אומר אותם בשירה, שכן מה שמאיר כאן זה האור הפנימי אותו אנחנו מקבלים לפני ראש השנה.

וזה הסיבה שקוראים את פרשת 'האזינו' פעמים רבות במהלך ימים אלו. כי הפרשה הזו "צורחת" ליהודי, זה מה שאתה.

נכון, אתה נראה כמו אינדיאני או סיני או כל אדם אחר³⁹, אבל אתה היחיד שיכול לדעת למה? כי יש לך אפשרות חיבור לדעת עליון באמצעות אותיות לשוה"ק. ובזכות זה אתה תקרא את ה-א'. למה? כי זה מה שאתה.

האזינו (אזן יהו) = דעה

האזינו השמים = דעת

אומר משה רבנו ע"ה בפרשתנו-

"זכר ימות עולם בלנו שנות דר-דר שאל אביה וילדה וקנייה ויאמרו לה"40

וכותב הקומראן הק' זיע"א,

"זכר ימות עולם = 829 = דוד מלך ישראל חי וקיים

למה?

כדי דוד הוא מרכבה לספירת המלכות. וכל העניין שלי במלכות, בעולם התחתון, הוא לעשות כלי לאור עליון.

איך?

על ידי **"זכר ימות עולם"**. אתה צריך לזכור בכל הימים שאתה נמצא בהם בתוך ההיעלם (ימות עולם).

מה לזכור?

שהכל נברא מסיבה אחת - "להנות לנבראיו". להעביר את השפע לתוך המלכות. להכניס את האור לתוך הכלי.

³⁹ היהודי נקרא 'ראש' והגוי 'גוף'. ואין ליפול בדמיונות כאילו שאפשר בלי הגוף. צריך את הגוף בוודאי, והראיה היא שהגוף החומרי של היהודי והגוי הוא אותו הגוף. למה? כי זה האדם. ולכן אתה צריך לכבד את האדם באשר הוא אדם. לכן אתה לא יכול לרמות גוי. מה אתה עובד על הגוף שלך? האם יש קיום לראש בלי הגוף? הלב נמצא בגוף דייקא. שלא תחשוב שיש מציאות שאתה לא בא לתקן את הכל מההתחלה ועד הסוף.

⁴⁰ דברים לב, ז

איך?

על ידי שאשתנה. שאזכור שאני 'שופרא דאדם הראשון', שזה מה שאני צריך להיות. שאזכור שאני 'בן מלך'. שתזכרי שאת 'בת מלך'.
כי מתוך הזכרון הזה, של התפקיד שלנו כאן, אשה תוכל לעשות רצון בעלה, באופן שהוא ה-זָכָר, יוכל לזכור ימות עולם.
והאשה, שהיא המלכות, מברכת "שעשני כרצונו", בלי שם ומלכות. כמו תפלין של רבנו תם. שזה מקום מאוד גבוה (שכל מלכות היא כתר) – מקום שבו אומר לך הקב"ה – "את הרצון שלי". את מלכות ה'. וזה כל כך גבוה שאין ברכה שיכולה להכיל את זה, ולכן אנחנו לא מברכים בשם ומלכות.

ואת 'דוד מלך ישראל חי וקיים' אנחנו אומרים שלוש פעמים בברכת הלבנה.

מדוע?

כי זו הברכה שלעתיד לבוא. סוד עליית המלכות לרדל"א (רישא דלא אתיידע) למלכות דא"ק, למקום הכי גבוה – "וזהו פוד עליות המלכות לדעת הנעלם דרישא דלא איתידע".
ובמצב זה נקראת המלכות "עֲטֶרֶת בְּעֻלָּה". שעטרה היא כתר והמלכות התעלתה ממקום העפר "הַתְּנַעֲרִי מֵעֶפֶר קִימִי" למקום הכתר "עֲטֶרֶת בְּעֻלָּה".
וזה יכול לקרות כאשר תבין שיש לך פֶּה, לא בשביל לרדת על כולם ולא בשביל לשפוט ולא בשביל להשפוט, או להראות כמה שאתה חכם, יש לך פֶּה בשביל –

"אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתָּחוּ וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתְךָ"⁴¹

וכדי שהפה שלך יגיד תהילתו, אתה חייב להיות כמו משה רבנו בבחינת –

"כבוד פה" = 111 = אָלָה ו- "כבוד לשון" = 412 = בֵּית

שזה ה-א' ב' של היהודי. לתת משקל כבוד למה שהוא מכנים ומוציא מהפה שלו.
וכשהמלכות עולה כלפי מעלה, זו הגאולה –

"זָכַרְנוּ לַחַיִּים מֶלֶךְ חַיִּין בְּחַיִּים כְּתִבְנוּ בְּסֶפֶר חַיִּים לְמַעַן אֱלֹהִים חַיִּים"

ר"ת – זלמחבכבחהלאח = 156 = יוסף

שיוסף הוא המרכבה לספירת הי-סוד. שזה סוד 'האזינו', כמבואר לעיל.

⁴¹ תהלים, נא, יז

והשנה, בראש השנה תשפ"ד, ערב ראש השנה חל ביום שישי, היום בו נברא האדם הראשון, כמובא במדרש—"אדם הראשון נברא בראש השנה שבא (שחל) ביום השישי".⁴² ומיום זה החלה ספירת מנין השנים אצל בני האדם.

וביום בו נברא האדם הוא גם נשפט, כדברי המדרש⁴³ שבו ביום נדון ויצא בדימום בדינו⁴⁴ ומכאן והלאה הוקבע יום זה להיות היום שבו יידונו בני האדם על מעשיהם וינהג ה' יתברך גם עמהם במדת החסד כשיעשו תשובה.

והשנה, ביום שישי, כמו אותו יום שישי בו נברא האדה"ר, נמליך עלינו את הקב"ה, כפי שהמליך אותו האדה"ר בהיבראו, שהרי "אין מלך בלא עם"⁴⁵.

וביום הזה, נברא האדם ונדון האדם והכתיר עליו את מלכו של עולם, והכל ביום אחד—יום ראש השנה שחל השנה, כמו ביום בריאת האדם, ביום שישי.

וראש השנה חל השנה ביום שבת. דהיינו יום הדין הוא ביום שאין בו דין. ואין תקיעות שופר בשבת, ששבת היא מציאות אחדותית ומבורכת שלא צריך שופר. וזה מצב של שבת מנוחה. "הגעת ליעד". אתה לא צריך שופר.

ואמר הבעש"ט הק', שבמצב הזה תשתמש ב"קול" שלך, תרתי משמע. ותשמיע את קול השופר—תקיעה, שברים, תרועה—באמצעות הקול שלך, הפה שלך. תתחבר לניגון, למעמים.

אנחנו השופר. ב"קול" שלנו. בדעת דקדושה שלנו, שלמדנו ש—

"קול" = 136 = שם הוי"ה בספירת הדעת – שם 'אהוה' – במילוי אלפין – אלף הא ואו הא.

וזה שאנחנו לא זקוקים לתקיעות ביום הראשון של ראש השנה, שהוא 'דינא קשיא'⁴⁶, זה אות לטובה.

⁴² מדרש רבה פרשת דברים, יג

⁴³ מדרש רבה ויקרא, כט, א

⁴⁴ שלא מת באותו היום, אלא האריך לו הקב"ה להחשיב את אשר אמר לו "כִּי בְיוֹם אֶכְלֶךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת" (בראשית, ב, יז) לפי יומו של הקב"ה שהוא אלף שנה (ר' מדרש רבה בראשית, כב, א) וזכה לכך האדה"ר מאחר שהתחרט ועשה תשובה.

⁴⁵ פרקי דרבי אליעזר פרק ג'

⁴⁶ על פי הסוד היום הראשון של ראש השנה הוא בבחינת "דינא קשיא", דהיינו דין קשה, וביום השני הדין בבחינת "דינא רפא". כמבואר בזה"ק על הפסוק— "וּמִשְׁפָּט עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל דְּבִרְיָם בְּיוֹמוֹ" (מלכים א, ח, נט)—"יָם בְּיוֹמוֹ" אלו הם שני ימים של ראש השנה, בהם מתחברים שני בתי דין כאחד. דין עליון שהוא קשה, בדין תחתון שהוא רפה, ושניהם נמצאים. ואמרו בשם האר"י ז"ל (שפתי צדיק ראש השנה כז) שביום הראשון

ואומר הגר"א⁴⁷ שהקב"ה ממתין ודן אותנו ביום השני, מאחר שתיקנו זאת חכמים וכותב – "באילו שאלנו ממנו יתברך שאל יחתוך גזר דיננו ביום הראשון משום דנפיש אף (מרובה חרון אף) וימתין לנו עד היום השני. והקב"ה שומע אל עמו"

"הריעו ליהודה, כל-הארץ; פלזו ורזו וזמרו.
זמרו ליהודה בְּכֹר; בְּכֹר, וְקוֹל זְמִירָה.
בְּזִצְצוֹת, וְקוֹל שׁוֹפָר – הַרְיֵעוּ, לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְהוּדָה.
יָרְעוּ הָיִם, וּמִלְאוּ; תִּבְלֵי וַיִּשְׂבֵּי בָהֶ.
נְזָרוֹת יִמְזְאוּ-כָף; יִזְדַּר, הָרִים יִרְזוּ.
לִפְנֵי יְהוּדָה – **כִּי בָא, לִשְׁפֹט הָאָרֶץ**
(תהלים, צח, ח)

שנכתב ונחתם כולנו יחד לחיים ארזים ולשלווה.

ברוך ה' לעולם אמן ואמן

נדונים בעיקר על ענייני הנשמה (דהיינו כמה עזרה משמים יהיה לו לעבודת ה') וביום השני נדונים על ענייני הגוף.

⁴⁷ סידור 'אשי ישראל' פירוש 'אבני אליהו', מוסף לר"ה, ד"ה תקעו בחודש שופר.